

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 168/2016
10.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Љ.Л., због кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Љ.Л., адвоката К.Р. поднетом против правноснажних решења Основног суда у Зрењанину Куо 99/15 од 13.01.2016. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж2 188/16 од 04.02.2016. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, дана 10.03.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Љ.Л., поднет против правноснажних решења Основног суда у Зрењанину Куо 99/15 од 13.01.2016. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж2 188/16 од 04.02.2016. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 4) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Решењем Основног суда у Зрењанину Куо 99/15 од 13.01.2016. године, одбијена је молба браниоца окривљеног Љ.Л. за условно отпуштање окривљеног са издржавања казне затвора по пресуди Основног суда у Зрењанину Кв 205/15 од 24.04.2015. године.

Решењем Апелационог суда у Новом Саду Кж2 188/16 од 04.02.2016. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Љ.Л., изјављена против првостепеног решења.

Против ових решења захтев за заштиту законитости, благовремено је поднео бранилац окривљеног Љ.Л., адвокат К.Р., због повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1) у вези члана 485. став 4 ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји

захтев и побијана решења укине, а предмет врати првостепеном или другостепеном суду на поновно одлучивање или да побијано решење преиначи тако што ће уважити захтев окривљеног за условни отпуст.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу кога није обавестио о седници већа, као ни браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке у смислу члана 488. став 2. ЗКП, па је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, у којој је размотрио списе предмета са решењима против којих је захтев поднет, те је по оцени навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног Љ.Л. у захтеву за заштиту законитости истиче да је Основни суд у Зрењанину у већу састављеном од судија: Мирјане Зорић Влачо, председника већа и Зорице Сарић Међо и Јадранке Трифковић Станић, као чланова већа, донео пресуду Кв 3/15 од 09.01.2015. године, којом је уважењем захтева окривљеног за изрицање јединствене казне окривљени осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 3 године и шест месеци, а да је побијано првостепено решење Куо 99/15 од 13.01.2016. године, којим је Основни суд у Зрењанину одбио молбу окривљеног за пуштање на условни отпуст, донело веће састављено од судија: Жане Прибишић, као председника већа и Љиљане Аћимовић и Зорице Сарић Међо као чланова већа, из чега према наводима захтева, произлази да је састав судских већа која су донела ове одлуке био различит, те да је на тај начин побијаном правноснажном одлуком на штету окривљеног повређен закон из члана 438. став 1. тачка 4) у вези члана 563. став 2. ЗКП.

Изнете наводе захтева браниоца окривљеног Љ.Л., Врховни касациони суд оцењује као неосноване. Наиме, битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, постоји ако је на главном претресу учествовао судија или судија – поротник који се морао изузети, а разлози за обавезно изузеће судије од судијске дужности у одређеном предмету таксативно су набројани у члану 37. став 1. тачка 4. ЗКП.

Имајући у виду да бранилац окривљеног у захтеву није указао да је у конкретном случају у односу на судије које су учествовале у доношењу побијаног првостепеног решења постојао неки од разлога за обавезно изузеће судије који су прописани чланом 37. став 1. тачка 4. ЗКП, већ је само указао на одредбу члана 563. став 2. ЗКП, која не прописује разлоге за обавезно изузеће судије, већ је истом одређено да о молби за пуштање окривљеног на условни отпуст одлучује веће (члан 21. став 4. ЗКП), суда који је судио у првом степену, то изнети наводи не указују на цитирану повреду закона због чега је захтев браниоца окривљеног у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП оцењен као неоснован.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву истиче и то да је побијаним правноснажним решењем повређена одредба члана 565. став 2. ЗКП, тиме што првостепени суд није позвао браниоца окривљеног и управника Казнено-поправног

завода Сремска Митровица на рочиште за одлучивање о молби за пуштање на условни отпуст, те да је истовремено повређена и одредба члана 565. став 4. ЗКП, а које повреде је, према наводима захтева, учинио и другостепени суд потврђивањем првостепеног решења.

Надаље, у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног Љ.Л. наводи да нижестепени судови нису довољно јасно образложили свој закључак да код окривљеног није у потпуности остварен процес ресоцијализације, као и да се не може искључити могућност рецидива, односно да се окривљени током боравка у Казнено-поправном заводу није толико поправио да би се могло очекивати да ће се на слободи добро владати и да неће учинити ново кривично дело, Врховни касациони суд налази да бранилац окривљеног изнетим наводима указује да побијана правноснажна решења не садрже јасне и довољне разлоге о одлучним чињеницама, који недостатак је прописан као битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, чија су права ограничена правима која у поступку има окривљени у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреда закона из члана 565. став 2. и став 4. ЗКП и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.